

Da li treba da budem hrabar da bih bio pošten?

"Čovek koji nije hrabar ne može biti ni pošten, jer za poštenje su potrebne žrtve kakve kukavica ne ume da podnese, a potrebna je i velikodušnost koju on ne može razumeti", napisao je Jovan Dučić ovu mudrost u neko davno vreme, ali tako je i dan danas.

Mnoge lepe sposobnosti propadaju, mnogi snovi ostaju neostvareni, mnogi životi bivaju osiromašeni, uništeni, mnoge radosti neproživljene usled nedostatka hrabrosti da budemo poštenu prema sebi i drugima. Mnogo je onoga što bismo možda mogli, ali se ne usuđujemo da pokušamo. Najgore je, međutim, kada gledamo nepravdu ili neko nedelo, a iz straha ne reagujemo iako znamo da treba i da smo mogli nešto ispravno da učinimo. Za to je potrebna hrabrost, jer drugačije ne možeš biti pošten.

Poštenje je danas postalo toliko retka vrlina da su ljudi koji pokazuju izuzetnu hrabrost i poštenje čineći plemenita dela heroji našeg vremena. Teško biti pošten, jer se pošten i dobar čovek uglavnom smatra ludim i glupim. Zato je baš u vremenu u kome živimo borba za poštenje važnija nego ikada.

Poštenje je vrlina sa kojom se ne rađamo. Poštenju se uči kroz lepo vaspitanje koje se donosi iz kuće i kroz razne životne situacije. Da li vam se dogodilo da vaš dobar drug tuče ili maltretira slabijeg dečaka, a vi nemo posmatrate, smatrajući da vas se to ne tiče i da će se vaš drug naljutiti ako se umešate? Da neko krade u prodavnici, vi to vidite, a ne kažete prodavačici jer se plašite posledica? Da nađete nešto vredno na ulici i da ga prisvojite, iako znate da to nije vaše?

Budi pošten! Misliš da je lako? Nije. Potrebno je mnogo hrabrosti da se suprostaviš dobrom drugu jer radi nešto nepošteno, da pobediš strah, da vratiš neki pronađeni predmet ili novac vlasniku jer mu je to možda draga uspomena ili mu taj novac treba za nešto važno.

I da znaš, i hrabri se plaše ali imaju stav i svest da urade ono što žele i što smatraju da je pošteno. Upravo te vrline-poštenje i plemenitost nadvladavaju njihov strah i daju im hrabrost da postupe ispravno.

U mojoj porodici, uče me da budem pošten. Kada sam u dilemi kako da postupim, setim se moga dede koji je po pričama moje porodice, komšija i rođaka bio izuzetno pošten i plemenit čovek. Posebno mi je draga jedna priča o njmu. Bilo je to ranih sedamdesetih godina prošlog veka. Deda je vozio buldozer u jednoj građevinskoj firmi, obučavao je za isti posao jednog mladića. Mladić je bio jako siromašan, mršav i beled, ali vredan i pošten. Živeo je sa bolesnom majkom i trebao je da ide u vojsku. Jedno jutro, desilo se da mašina nije mogla da se pokrene jer je neko preko noći ukrao gorivo u rezervoaru. Optužili su mladića za krađu. On je plakao i pravdao se

kako on to nije uradio. Svi su ga psovali i napadali. Deda nije mogao da gleda nepavdu, znajući da je dečko pošten, stao je u njegovu zaštitu i suprostavio se kolegam i šefu gradilišta. Izvadio je sav novac koji je imao da nadoknadi štetu. Većina kolega, pa i šef su pomislili da je to deda uradio pa su ga ogovali i smanjili mu platu. Kasnije, kada je uhvaćen pravi lopov na delu, svi su mu se izvinjavali i bilo ih je srtamota.

Mladić je otišao u vojsku i nije se više vratio u firmu nikada. Prošle su godine. Deda je radeći na terenu u Sarajevu, jedne večeri svratio u kafanu da večera. Odjednom konobar je za njegov sto doneo flašu skupog viskija i rekao da ga časti čovek za susednim stolom. Deda se okrenuo i ugledao krupnog, lepog mladog čoveka. Prišao mu je i pitao ga zašto ga čašćava kada se ne poznaju. Mladi čovek mu je rekao: “Znamo se mi dobro. Ja sam onaj mladić koga si učio da vozi buldizer i koga si pre nekoliko godina spasao lažnih optužbi. Sada sam profesionalni bokser i imam mnogo novca. Da si me onda i ti optužio, sada bih te prebio, ali pošto si postupio pošteno, ja to nisam zaboravio i hoću da ti se zahvalim i odužim”. Seli su, popili piće i od tog dana postali dobri prijatelji.

Zbog dobrih dela mog dede i njegovog poštenja, ja sam danas ponosan što sam njegov unuk i trudim se da kad god mogu postupam hrabro, časno i pošteno poput njega. Jer se svako dobro uvek dobrim vrati.

Bekić Damjan ,VI-5

OŠ “Milan Đ. Milićević”

Nastavnica srpskog jezika:Mirjana Jočić